

Тя веднага узнава това и остава въ дупката си 10—15 дни. Хората чакатъ, чакатъ и най-после повърватъ, че я нѣма въ дупката и вдигатъ примкитѣ. Следъ това лисицата си излиза жива и здрава. Ако хората не вдигнатъ примкитѣ, тя си изкопава новъ изходъ и излиза изъ него.

Когато лисицата има малки и забележи, че наоколо има нѣкаква опасностъ, бърже пренася лисичетата си едно по едно на друго мѣсто или въ другото си жилище, ако е приготвила такова.

Зиме кучетата я намиратъ по-лесно. Когато се движи по снѣга, оставя дири. За да избѣгне неприятелитѣ си, тя се скрива въ най-голѣмитѣ гжсталаци, въ които никое куче не може да проникне, защото тя умѣе да се провира презъ най-тѣснитѣ междини.

Добромирко

КОТЕЛЪ И КОТЛЕНЦИ

На 30 юлий, тази година, въ гр. Котелъ стана голѣмо всенародно тържество. Откриха се паметници на заслужили за народното възраждане котленци.

Българскиятъ народъ робува 500 години подъ турцитѣ. Мракъ покриваше земята ни. Църквитѣ и училищата ни бѣха затворени, книгитѣ ни изгорени. Българитѣ бѣха обявени за рая — стадо, безправни роби. Турцитѣ грабяха и убиваха покорната рая безнаказано. Хиляди българи бѣха избити и измжчени. Много майки бѣхаразплакани, много кжщи почернени.

Презъ това тъмно и страшно време отъ малкиятъ градецъ Котелъ излѣзоха цѣла редица българи, които събудиха заспалия народъ. Тѣ го възкресиха и му помогнаха да се опомни.

Нѣма градъ въ България, който да е далъ толкова много и такива голѣми родолюбци, както гр. Котелъ.

Софроний Врачански, Георги Раковски, Петъръ Беронъ, Неофитъ Бозвели, Георги Мамарчевъ, Стефанъ Богориди, Никола Богориди, Гавриилъ Кръстевичъ и много други котленци ще се славятъ на вѣчни